

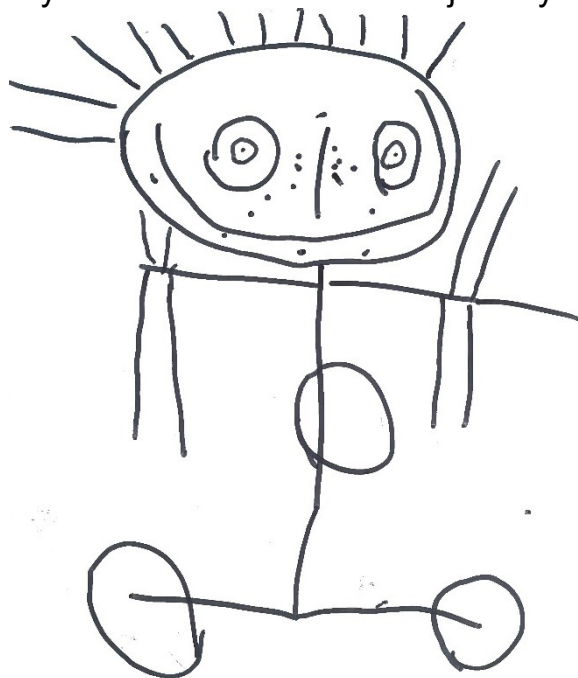
Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Září 2025 / 264

I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“ A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu. Vzal svou ženu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vším jměním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam. Abram prošel zemí až k místu Šekemu, až k božišti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: „Tuto zemi dám tvému potomstvu.“ Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal. Odtud táhl dál na horu, která je východně od Bét-elu, a postavil svůj stan mezi Bét-elem na západě a Ajem na východě. Také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno. Pak se vydal na další cestu směrem k Negebu.

Gn 12,1 – 9

Všechno začalo povoláním Abrama. Zatím bydlí s celým svým rodem v Cháranu. Ale Bůh s ním má svůj plán. Abram musí z Cháranu pryč. Hospodin jej oslovuje a zve na cestu do nové země, kterou jemu a jeho potomkům vybral. Potomkům – v tom je tedy pořádný háček. Abram už není nejmladší, a navíc jeho žena Sára nemůže mít děti. Opravdu není jednoduché zaslechnout ten hlas, a ještě ke všemu poslechnout. Proto je to cesta víry, důvěry a spolehnutí se na Hospodina. Je to cesta, kterou šel izraelský lid od té doby, co zaslechl hlas Boží. A pak, mnohem později tuto skutečnost jako veliké a radostné svědectví zapsal. Pro své syny, vnuky, pro nás. Ale zněl v těch dávných dobách Boží hlas pouze a výhradně v Izraeli? To nevím, ale v každém případě je možné doložit, že ten zvláštní hlas Boží neměl znít jenom pro Izrael: „Učiním tě velkým národem, požehnám ti. V tobě dojdou požehnání všechny čeledi země.“ Všichni lidé na světě mají mít příležitost zaslechnout ten hlas, ale také – věřící

Obr. David Holíš

člověk nemá být druhým překážkou, moralistou nebo dokonce hrozbou, nýbrž požehnáním. Přinášet pomoc, naději, radost, lásku. Tak to vnímali Izraelci, když pochopili, že nejsou vyvoleni pro své vlastní kvality, ale z milosti Boží. Teprve pak byli schopni druhým vyprávět, co se u Boha naučili, co zaslechli z jeho oslovení. A tak vyprávěli nejen o povolání Abrahamově, ale též o svém vlastním. O cestě, kterou ušli. Nejen o dobrodružství jednoho nomádského kmene, ale o dobrodružství víry celého národa. O svých pochybnostech na cestě, o tom, jak bloudili, jak se nejednou chtěli vrátit zpět. O ubohosti i velikosti své víry, ale nade vše je to jejich vyprávění svědectvím o Boží věrnosti, o tom, že se Pán Bůh sám postaral o to, aby ta jejich cesta neskončila v nicotě a prázdnotě. Vědomí jistého cíle na cestě s Bohem posilovalo Izrael ve víře vždycky, a stejně je a může být držena a posilována i víra naše.

Tak začínají dějiny nového lidstva, když to staré si chtělo samo udělat veliké jméno bez božího požehnání stavbou věže babylonské. Teď naopak slyší Abram: „Velké učiním tvé jméno.“ Tak začíná Bůh sám své dílo. Zdánlivě se ovšem neděje nic zvláštního. Pouze nějaký šejk osedlal svého velblouda, protože chce pryč. Ale možná, v okamžiku, kdy se ta karavana pohnula, zadrželi Bůh a jeho andělé v nebi dech. Tak přece jenom někdo vidí svůj život jako cestu k jasnému cíli, a ne pouze jako nekonečný kolotoč, ze kterého není možné vystoupit, protože nikdo neví, kde je spínač. A na tu cestu se odvažuje vstoupit. Možná proto s sebou nese požehnání pro druhé. Vědomí, že se na ně nikdy nemá dívat přes prsty nebo jimi pohrdat. Proto také v nové zemi Abram neboří stávající božiště a oltáře, ale staví v klidu ty své. Víra je snášenlivá, tolerantní, přejná. Možná právě taková přitahuje. Od samého začátku. Vždyť s tou podivnou karavanou odešli i takoví, kteří sami ten zvláštní hlas nezaslechli nebo nemohli uvěřit vlastním uším. Ale přidali se k Abramovi. Pochopili svou velikou příležitost. Uvěřili naději. Uvěřili tomu krásnému ujištění – Jdi, člověče, neboj se té cesty. Věz, že tě mám rád a zůstanu ti nablízku. A vyříd' ostatním, že ten příběh není u konce. Pokračuje dál.

Jan Krupa

Staršovstvo

- Bratr kurátor přivítal bratra faráře Pavla Freitingera a faráře Aleše Rosického. Jednotliví členové staršovstva se krátce představili.
- Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na bohoslužbách.
- V pondělí 8. září dopoledne přijede zájezd ze Slovenska. Přivítání a výklad zajistí bratr Jan Krupa.
- V úterý 9. září proběhne předání sboru od administrátora novému faráři za přítomnosti bratra seniora a bratra kurátora.
- Huligans church se budou scházet v úterý 15:00 až 17:00hod zkušebně do vánoc.
- Pěvecký sbor Coro Valacco se bude scházet v pátek 17:00 až 19:00hod. Bratr Nejedlý prověří platnost smlouvy.
- Výuka češtiny pro Ukrajince bude ve čtvrtek či pátek 16:00hod. Zajišťuje sestra Jana Kořínková.
- Setkání Diakonie se sestrou farářkou Lenku Freitingerovou první úterý v měsíci od

11:00 do 12:30hod.

- Kavárnička pro dříve narozené bude poslední středu v měsíci od 9:30hod.
- Bratr farář Aleš Rosický bude mít volno každý pátek.
- Předsedou staršovstva byl zvolen bratr farář Aleš Rosický.
- Byla přednesena žádost o spolupráci se sborem z Havlíčkova Brodu. Staršovstvo bere na vědomí. Zajišťuje sestra Věra Šíroká.
- Finanční informace k 31.7.2025, pokladna 14 947,- Kč, bankovní účet k 31.7.2025 372 757,- Kč, saláry a dary hotově 4 625,- Kč, saláry a dary bankou 27 000,- Kč, dar na rekonstrukci bytu bankou 7 700,- Kč, dar na rekonstrukci bytu hotově 7 356,- Kč, sbírka na rekonstrukci bytu hotově 2 720,- Kč, sbírky celkem 14 635,- Kč, sbírka účelová 2 626,- Kč, sbírky na potřeby sboru 6 789,- Kč, sbírky solidarity sborů 2 500,- Kč
- Ve farním bytě byly natřeny venkovní parapety základní barvou a vrchním emailem. Vyrábějí se nové vnitřní prahy, zajišťuje bratr Daniel Jelínek.

Jubilanti

Vojvodíková Zdenka

Dobeš Jarmil

Lukášová Drahomíra

Maršálková Blanka

Dobromila Krupová

Slovo na okraj:

Prázdniny jsou obdobím, kdy se omezí sborový provoz. Tak jsou často vnímány. I ve sborech, kde se biblická hodina koná celoročně, i tam většinou mají její účastníci od ní prázdniny. Prázdninový provoz zaznamenávají ve firmách, na úřadech, lékaři, prarodiče i rodiče. A nejvíce samozřejmě děti. Jak moc je ale tento provoz skutečně omezen?

V mnoha sborech organizují pro děti tábory. Pro mládež různé pobyty a puťáky. Lidé spolu tráví část své dovolené na sborových pobytech. Je to příležitost se poznávat zase jinak. Je to příležitost spolu rozmlouvat, přemýšlet a promýšlet, je na to čas, chuť i atmosféra. Prázdniny jsou také časem navazování nových kontaktů, utvrzování dřívějších vztahů. Do sborů přicházejí na bohoslužby hosté – lidé z jiných sborů, kteří někde poblíž tráví svou dovolenou. Pokud my sami jedeme na dovolenou, máme dobrou příležitost poznávat v okolí jiné sbory. Děti i mládež se zúčastňují akcí, které dávají dohromady lidi z různých sborů, seniorátů, církví i církvi. A není to jen účast na táborech a výletech, často mladí lidé (ale nejen oni) pomáhají s těmito akcemi na různých místech – pobyty pro rodiny s postiženými dětmi, ale i vedení či pomoc v kuchyni na táboře – to není žádný oddechový čas, ale pořádný kus práce a odpovědnosti. A žádná dobře placená brigáda. Přesto se každoročně najde dostatek lidí, kteří do toho jdou. A ještě je to baví! A co ti, kdo se aktivně nezúčastní?

Vždy je možné pomoci dobrým slovem či modlitbou.

Smíme cítit vděčnost za tento „oddechový čas“ před dalšími úkoly všedního dne.

Tábor menších dětí

Lenka a Jarmila Binderovy

Na začátku prázdnin jsme byli na táboře. Hráli jsme tam hry, třeba vybíjenou. Každá jsme měla jednu skupinku, Jája zelenou a Lenička žlutou. Pak byly ještě dvě skupinky: červená a modrá. A Lenička měla skupinku Píšťaly a Jája Polnice. Pak tam byly ještě Bubny a Citery. Měli jsme i večerní hru, která byla podle svíček. My jsme museli jít podle svíček a došli jsme k Bednovi. A před Bednou tam byli ještě další dva vedoucí a já jsem si myslela, že jsou to vojáci z Jericha a strašně jsem se jich lekla. Ale byli to vedoucí.

Vedoucí na táboře byli tito: Kačka, Hanka, Esťa a Magda (to byly skupinkové vedoucí) a pak tam byli ještě Bedna, Ford, Tom, Evička. Hráli jsme tam hru s kelímkama,

měli jsme vždycky v bílém hrníčku trochu vody a měli jsme polít fáborky ostatním a bránili jsme naše fáborky, hrály vždycky dvě skupinky naproti sobě, bylo potřeba bránit fáborky, aby zůstaly suché.

Jeden den jsme se setkali s velkým táborem a Jája se bála, a tak hlídala batohy. S velkým táborem jsme chodili na stanoviště a plnili úkoly.

Vždycky ráno a večer byl nástup, na ranním nástupu byl Vibr. To byl takový koš, do kterého vedoucí dávali věci, které děti poztrácely různě po táboře. Leničce tam skončily sandály a Jarmilce plný celý batoh a za to musela dělat žabáka kolem nástupiště.

Odpoledne jsme měli plnění. Každý den jsme něco plnili. Jája si splnila uzly, fyziku, ohně a přežití. Lenička si splnila uzly, fyziku, biblistiku a ohně. Za plnění jsme dostávali kamínky do pytlíčku v barvě naší skupinky.

Tábor byl super a moc se těšíme na další příští rok.

Tábor v Hošťálkové 2025: Hunger Games na vlastní kůži

Adam Vaculín

Letní tábor v Hošťálkové, konaný od 29. června do 12. července, se letos nesl v duchu filmového příběhu Hunger Games. Děti se rozdělily do čtyř distriktů a představovaly splátce, kteří byli pod vedením prezidenta Snowa a obyvateli Kapitolu.

Každý den začínal probuzením v Kapitulu v 7:00, načež v 7:05 následoval trénink v aréně – rozcvička. Den měl režim: od ranních shromáždění splátců a snídaní v Síni vítězů, přes pohyb po aréně, úklid, služby a dopolední výcvik až po odpolední porady vedoucích, plnění úkolů, VTH (výcvik taktiky a strategie) a večerní čtení v tee-pee.

Nechyběla ani audience u prezidenta Snowa, která se stala zážitkem sama o sobě. Večery patřily sdílení dojmů, pobožnostem, zpěvu, posezení u ohně a přípravě na další den.

I přes nepříznivé podmínky, které nastaly v druhé polovině tábora, jsme všichni tábor ve zdraví zvládli a užili si spoustu zábavy. Nechyběly ani noční hlídky, při kterých se ukázala velká odvaha a obezřetnost dětí, díky nimž jsme i letos ubránili tábořiště před invazí záhadných předmětů (od malého tábora).

Doufáme, že se dětem tábor líbil a těšíme se na následující rok.

Udalo se ve sboru

Škvařenica u Dušíků v Soběchlebských

Anna Jelínková

V neděli 22. června jsme se odpoledne setkali na pravidelné škvaření vajec, již tradičně na krásném pozemku u Dušíků v Soběchlebských. Počasí bylo krásné, až jsme se museli schovávat před sluncem. Ochutnali jsme místní ovoce, popovídali, děti si hrály na písku, kde také hledaly malé naleštěné kamínky. Byly tam tajně schovány. Charity s Karlem se o nás vzorně starali, tak jsme mohli užívat nádherné výhledy do krajiny na všechny strany, svěží vzduch, procházky po sadu apod.

Setkání na Slezské Hartě

Anna Jelínková

Letošní setkání bylo komornější než v posledních letech. Zúčastnilo se jej 17 osob a 14 jich přespalo do neděle. Sobota byla krásná, ale nefoukalo. Odpoledne jsme tedy na dvě skupiny navštívili na druhém břehu Harty Razovské tufity. Jízdu na plachetnicích jsme mohli aplikovat až v neděli odpoledne. Dopoledne jsme navštívili bohoslužby v Bruntále, kde kázáním posloužil bratr farář Miloš Vavrečka, který několikrát sloužil i u nás, v době přechodně neobsazeného sboru.

Dle plánu jsme dnes vyrazili na „Kavárničku“ na Velkou Lhotu. Místo působení Jana Karafiáta, kterého ani zdaleka neznají jen děti, ale určitě i všichni dospělí. Kdo by neznal kouzelné broučky, a stejně kouzelný dřevěný kostel na Velké Lhotě. Byl jsem vděčný manželům Krupovým, že mě, a šestnáct dalších účastníků vzali s sebou.

Modlitba a Boží slovo se uskutečnilo právě v prostorách dřevěného kostela. Následovalo představení historie mladou průvodkyní Magdalenkou, která nám v kostce popsala dějiny. Je jednou z průvodkyň, kteří tu po dobu letní sezony seznamují návštěvníky s historií tohoto památného místa.

Měli jsme možnost si prohlédnout dobové dokumenty a záznamy, které jsou umístěny v malé místnůstce vedle velké, hlavní části kostela.

Mne osobně hodně zaujal soupis všech farářů, kteří zde sloužili. Obdivuhodná je především čtyřicetiletá doba působení pana faráře Ježíka.

Mezi námi byli i dva pamětníci, kteří se zde narodili, a kteří výklad doplnili zajímavými osobními poznatky. Zní až neuvěřitelně, že se do tohoto opticky malého kostelíka vejde až pět set lidí. Kostel je architektonicky velmi zajímavě řešen. Samozřejmě jsem nemohl odolat, a jít se podívat i na pavlač, odkud se naskýtá na probíhající bohoslužby nádherný pohled. Pravdou je, že byť nás byla necelá dvacítko, při pohledu shora se jevil kostel jako prázdný...

Většina z nás si také na památku koupila buď pro sebe, nebo pro své blízké různé upomínkové předměty, jako pohledy, magnetky, pexeso a další.

Poté jsme se přemístili na faru, kde bylo připraveno bohaté občerstvení. Rozvinula se pestrá diskuse mezi zúčastněnými. Tak, jak to bývá i v domácím prostředí. Tady to bylo obohaceno návštěvou manželů

Trusínových, jejichž vnučka nám udělala výklad. Sympatičtí starší lidé se s každým přivítali osobně, a číselo z nich taková ta krásná upřímnost a bezprostřednost, jaká dřív na dědinách panovala běžně, a dnes nám to přijde skoro jako vzácnost...

Svou návštěvou nás poctili i Zátorští. Na rozdíl ode mne a několika málo dalších, se s většinou přítomných oba tyto páry znaly důvěrně, takže rozhovory nebraly konce. Naproti tomu, snad aby to bylo kulturně kompletní, protože jsme slyšeli mluvené slovo, přednášku, vždy pohotový Jožka Šrámek měl v kufru harmoniku, takže jsme si na závěr dali i několik známých valašských.

Bylo to jakési hudební zakončení dnešního úžasného výletu. Byl jsem tu již několikrát, ale teprve dnes jsem měl možnost si prohlédnout místní hřbitov, seznámit se s nejčastěji užívanými jmény v této horské dědině, plné zeleně, klidu a pohody. Balzám pro duši i pro oko. Tady se člověk ocitne v úplně jiném světě. Ve světě krásné přírody, dobrých lidí, tvrdé práce, ale i pokory a lásky Boží...

Rekonstrukce farního bytu

Tomáš Vémola

Od února do srpna probíhala rekonstrukce farního bytu, aby se do něj mohla nastěhovat farářská rodina Rosických. Byt už byl v mnoha ohledech ve špatném stavu. Vana byla rezavá, a dokonce i děravá, nefungoval odpad od pračky, okno v lodžii bylo zasaženo hnilobou a malby stěn i nátěry oken a dveří byly poškozené. U mnohých oken a dveří bylo nutné opravit kování.

Rekonstrukce koupelny se ujal bratr Jan Zajíček, který dokázal sehnat stavební firmu, která by byla schopná dokončit práce v daném termínu, což nebylo vůbec jednoduché. Firma vybourala koupelnu i WC včetně příček a provedla kompletní rekonstrukci – odpady, rozvody vody i elektřiny, nové příčky, podhledy, dlažbu, obklady a instalaci sanitární keramiky.

V průběhu rekonstrukce se zjistilo, že bude nutné vyměnit i kotel a kuchyňskou linku, což byly další náklady navíc. Výměnu provedly externí firmy z kontaktů br. Zajíčka. Linka je vybavena novými spotřebiči (všechny jsou nyní majetkem sboru) a kotel je kondenzační, což představuje úsporu spotřeby plynu zhruba 20-30 %, tedy velmi přibližně 15 až 20 tisíc Kč ročně. Náklady na nový kotel a linku byly pokryty z rozpočtové rezervy. I díky obětavosti členů sboru se nikdy nestalo, že by fondy na opravu došly a práce se musely přerušit.

Mimo už jmenované práce se udělalo mnoho dalšího. Nechali jsme renovovat historické dřevěné podlahy v obytných místnostech; výmalby celého bytu se ujal Michal Nešovič za symbolickou cenu. Velké poděkování patří rodině Jelínkových, zejména pak Danovi a Tomášovi, kteří se ujali renovace všech oken a dveří v bytě. Pro představu, jednalo se o broušení a nátěr 84 okenních tabulí a 14 dveřních křídel (ano, opravdu je jich v bytě tolik) a řadu dalších drobných truhlářských úprav a oprav. Dohromady na rekonstrukci bytu strávili Jelínkovi vyšší stovky brigádnických hodin, za což ještě jednou děkuji.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem dalším, kdo se podíleli na rekonstrukci. Jendovi Zajíčkovi za organizaci rekonstrukce koupelny, Martinovi Fojtů za drobné elektrikářské práce i nezbytnou administrativní podporu, dále Jakubovi Širokému za nátěr trubek od topení, Benovi Fojtů za opravu omítek, Karlovi

Dušíkovi za opravu rámu okna v ložnici a v neposlední řadě všem, kdo pomohli s úklidem a stěhováním. Není v mých silách vyjmenovat všechny, kdo jakýmkoliv dílem přispěli k tomu, že se rodina Rosických mohla nastěhovat do fungujícího bytu.

Přistěhovala se rodina Rosických

Dobromila Krupová

Dne 16.8. se na naši faru přistěhoval br. farář Rosický s rodinou. Protože rekonstrukce bytu byla ukončena doslova za pět minut dvanáct, bylo potřeba ještě v tentýž den provést poslední úklidové práce. Týkaly se především oken – je to radostné, že se dostavilo asi 10 ochotných členů sboru, kteří se ve velké většině ještě i zúčastnili podvečerního stěhování věcí do bytu. Jejich počet ještě zvýšili další ochotní pomocníci. Odměnou všem bylo výborné pohoštění (guláš a vdolky), které připravil Jenda Zajíček s Drahuškou. Je také nadějně, že jsme stále ochotni přiložit ruku k dílu a podílet se na potřebných pracích ve sboru. Společenství se tím také posiluje, navzájem máme příležitost se lépe poznat, roste pocit sounáležitosti „s naším“ sborem. Veliké díky patří

samozřejmě také těm, kdo se podíleli na organizaci i odborných pracích v rámci rekonstrukce.

Poděkování

31. 8. u nás naposledy kázal administrující farář Pavel Freitinger. Rádi bychom mu ještě jednou poděkovali za jeho roční službu administrátora v našem sboru. Děkujeme.

Závěrem

Žijeme ve složité době, kdy s námi chtějí mnozí manipulovat a působí na naši hloupost. Podlehne? Toto nebezpečí je ve společnosti v různé intenzitě stále aktuální. Zamýšlel se nad tím i Bonhoeffer, kterého jsme si připomínali v květnovém čísle časopisu.

O hlouposti

Dietrich Bonhoeffer

Hloupost je nebezpečnější nepřítel dobra než zlo. Proti zlu se dá protestovat, dá se zostudit, v krajním případě mu lze zabránit násilím. Pokaždé již v sobě nese zárodek vlastního rozkladu, už proto, že zanechává v člověku přinejmenším nevolnost. Proti hlouposti jsme bezbranní. Ani protesty, ani násilím tu nelze nic pořádit; argumenty nepůsobí, fakta, jež odporují vlastním předsudkům, se prostě neuznávají – v takových případech se dokonce hlupák stává kritickým – a nelze-li se jim vyhnout, dají se jednoduše odbýt jako bezvýznamné výjimky. Přitom je hlupák na rozdíl od zlého člověka sám se sebou zcela spokojen; stává se dokonce nebezpečným, protože stačí lehké podráždění, aby přešel do útoku. Proto je třeba větší opatrnosti před člověkem hloupým než před člověkem zlým. Nikdy se už nepokoušejme hlupáka přesvědčovat důvody; nemá to smysl a je to nebezpečné.

Abychom našli způsob, jak se s hloupostí vyrovnat, musíme se snažit pochopit ji v její podstatě. Tolik je jisté, že není v jádru defektem intelektuálním, nýbrž lidským. Jsou lidé intelektuálně mimořádně čilí a přitom hloupí, a naopak lidé intelektuálně velice těžkopádní, kteří jsou všechno jiné než hloupí. K tomuto objevu docházíme ke svému překvapení v určitých situacích. Přitom nemíváme ani tak dojem, že hloupost je vrozený defekt, ale spíše, že lidé jsou za jistých okolností ohlupováni, resp. se nechávají ohlupovat. Dále pak pozorujeme, že uzavření a osaměle žijící lidé se vyznačují tímto defektem řidčeji než jednotlivci či skupiny se sklonem k sdružování anebo ti, kteří jsou k němu odsouzeni. Zdá se tedy, že snad hloupost není ani tak psychologický jako spíš sociologický problém.

Je zvláštní formou působení dějinných okolností na člověka, průvodním psychologickým jevem jistých vnějších poměrů. Při bližším přihlédnutí se ukáže, že každé silnější uplatnění vnější moci, ať politické, či náboženské, velkou část lidí ranní hloupostí.

Dokonce se zdá, jako by to byl přímo nějaký sociologicko-psychologický zákon. Moc jedněch využívá hlouposti druhých. Celý proces nespočívá v tom, že by určité – tedy třeba intelektuální – lidské vlohy náhle zakrněly nebo vymizely, nýbrž v tom, že ohromující dojem vyvolaný vnější mocí připravuje člověka o jeho vnitřní samostatnost, takže se pak – více či méně nevědomě – vzdává hledání vlastního postoje k daným životním situacím. Je-li hlupák často tvrdohlavý, neznamená to ještě, že je samostatný. Právě když s ním mluvíme, máme pocit, že před námi není on sám, osobně, nýbrž předsudky a fráze, které nad ním nabyly moci. Je jakoby v zakletí, zaslepen, zneužit ve své podstatě, znásilněn. Když se stal nástrojem bez vlastní vůle, bude hlupák schopen i jakékoli špatnosti a současně neschopen rozpoznat ji jako zlo. V tom je nebezpečí ďábelského zneužití. Vzniká tak možnost lidi natrvalo zničit.

Právě zde je zcela zřejmé, že hloupost nemůže být přemožena prostým poučením, nýbrž pouze aktem osvobození. Přitom se musí počítat s tím, že opravdové vnitřní osvobození bude ve většině případů možné až po osvobození vnějším; než k tomu dojde, budeme se muset zříci všech pokusů hloupé přesvědčit. Za tohoto stavu věci je ostatně zřejmé, že bychom se marně snažili zjistit, jak „lid“ vlastně smýšlí a proč je tato otázka pro odpovědně myslícího a jednajícího zbytečná – vždy jen za daných okolností. Biblický výrok, že bázeň Boží je počátek moudrosti, potvrzuje, že vnitřní osvobození člověka k odpovědnému životu před Bohem je jediným skutečným přemožením hlouposti.

Tyto úvahy o hlouposti ostatně obsahují i jakousi útěchu; nijak totiž nedovolují považovat většinu lidí za bezpodmínečně hloupou. Bude záležet skutečně na tom, budou-li ti, kdo vykonávají moc, očekávat větší užitek od hlouposti lidí, nebo od jejich samostatnosti a moudrosti.

Sborový den střítežsko-rožnovských 31. 8.

Bronislav Trčka

Společné zpívání s Milošem Rejchrtem (evangelickým farářem, disidentem, topičem ...) moderované farářem Vladimírem Kopeckým bylo velmi pěkné a inspirující, ne nostalgické, ale aktuální. Na otázku po svobodě a orientaci v dnešní době, plné též rozporů a nepříjemnostmi, podobně jako kdysi v době totality, odpověděl Miloš Rejchrt takto:

„Na tom kousku země, kde mi Češi a Češky žijeme, v naší vlasti, se určitě něco změnilo. Žije se nám opravdu lépe, lépe se nám dýchá. Kdo nezažil za bolševismu ten hrozný tlak a represe od STB, jako pravidelné ranní buzení v pět od STB, ten neví, jaká je to úleva. Ještě dnes se probudím, něco se mi zdá, asi proto, abych byl vděčný, že to nejsou oni. Něco se tedy v dobrém určitě změnilo. Ale pozor na to, nevěřme tomu, že se svět bude sám od sebe zlepšovat. Vtip je v tom, že se mnohé mění, ale lidská podstata zůstává pořád stejná. Nikdy tady nebude říše svobody v plném slova smyslu. Ale může se stát, ve vzácných případech, že budeme svobodnější. A to jsme. A kdyby jen o něco svobodnější, tak to stojí za to a budme za to vděční.“ Následovala společná píseň *Proč jen mlčíš Pane*, která dobře vystihuje naše lidské vnímání.

Srdečně zveme:

14. 9. neděle 9.30 bohoslužby
21. 9. neděle 9.30 bohoslužby
24. 9. středa 9.30 kavárnička pro dříve narozené
17.00 ekumenická bohoslužba
– oslava stvoření na Helštýně
28. 9. neděle 9.30 bohoslužby s večeří Páně
17.00 sejití třicátníků
5.10. neděle 9.30 rodinné bohoslužby
12.10. neděle 9.30 bohoslužby

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

- Středa 16.30 biblická hodina
Čtvrtek 14.00 náboženství
16.00 rodiče s dětmi
Neděle 8.45 zkouška pěveckého kroužku
9.30 bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Neděle co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku
16.9.

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)
bankovní účet:
190396260/0300
[http://valasske-
mezirici.evangelicvalmez](http://valasske-mezirici.evangelicvalmez)
[https://www.facebook.com/
evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Farář sboru

Aleš Rosický
mobil: 774 099 848
lighteus@gmail.com

Kurátor sboru

Martin Fojtů
Mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 7. 9. 2025
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185